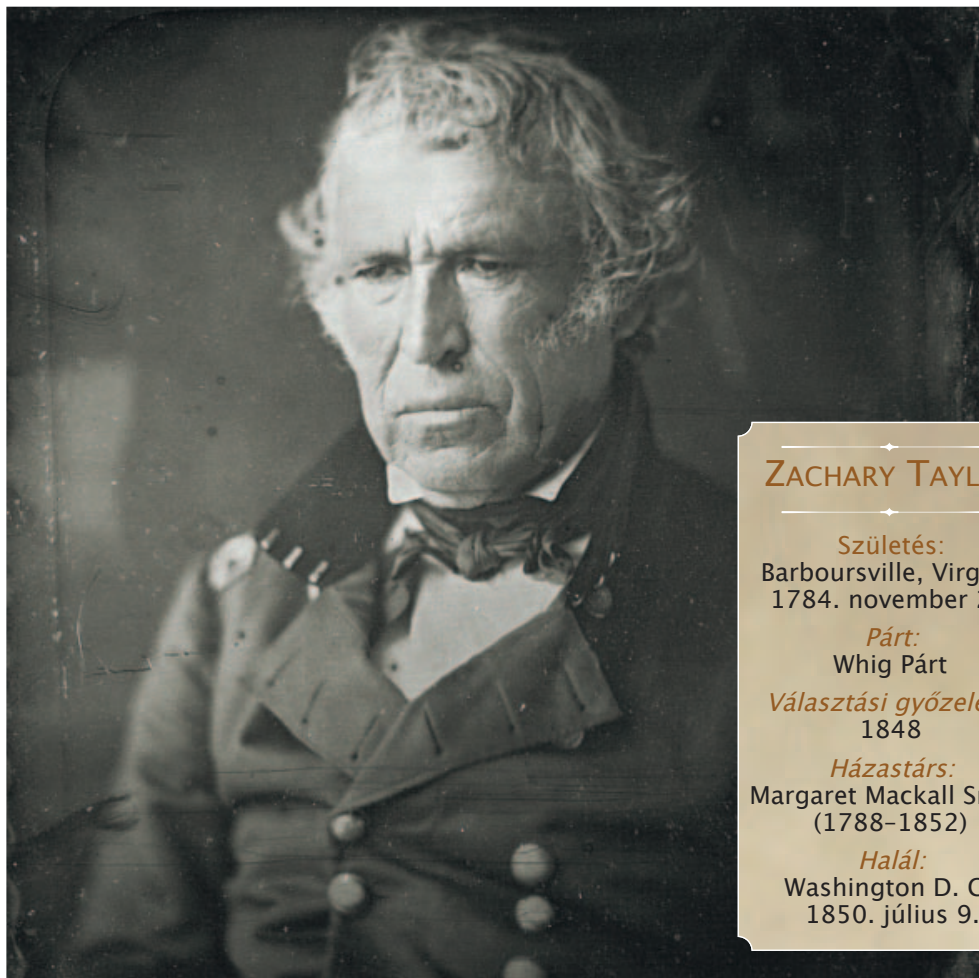

Az amerikai–mexikói háborúban (1846–1848) háromszor aratott győzelmet kétszeres-háromszoros túlerőben lévő ellen-séggel szemben, s ezzel nemzeti hőssé vált. A Whig Párt vezetői úgy döntöttek, megválasztják elnöknek, mert abban reménykedtek, hogy a politikailag tapasztalatlan Taylor, aki sohasem töltött be polgári hivatalt, a fontosabb kérdések eldöntését a Kongresszusra bízva majd. Mivel az országot már megosztotta a rabszolgakérdés, a választás során „északi elveket valló déli embernek” nevezték, pedig csak egyszerű hazafi volt, akinek a nemzeti egység fenntartása volt az elsődleges célja, s ezért ugyanúgy ellenezte a rabszolgaság kiterjesztését, mint az abolitionista agitációt.

Rövid ideig tartó kormányzásának egyetlen komolyabb eredménye a Nagy-Britanniával 1850-ben megkötött, az amerikai külügyminiszterről és a brit nagykövetről elnevezett Clayton–Bulwer-szerződés volt, amelyben megegyeztek, hogy az óceánokat összekötő, jövőben megépítendő közép-amerikai csatornát semlegesnek fogják tekinteni, nem építenek mellé erődöket, és sem Nagy-Britannia, sem az Egyesült Államok nem terjeszti ki uralmát Közép-Amerika területeire.

1849 júniusában Taylor készen állt a függetlenségi harcot vívó magyar kormány elismerésére, ezért Magyarországra küldte Párizsban tartózkodó diplomatáját, Ambrose Dudley Mannt. Az osztrák hatóságok azonban megakadályozták, hogy eljusson ide. Taylor csak annyit tehetett, hogy éves üzenetében kijelentette: az Egyesült Államok „elsőként fogja a nemzetek családjában ünnepelni a független Magyarországot”. Szívélyesen fogadta a magyar emigránsok egy csoportját is, s biztosította őket arról, hogy „itt minden ország elnyomottai megtalálhatják ugyanazt

ZACHARY TAYLOR

Születés:
Barboursville, Virginia,
1784. november 24.

Párt:
Whig Párt

Választási győzelem:
1848

Házastárs:
Margaret Mackall Smith
(1788–1852)

Halál:
Washington D. C.,
1850. július 9.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK 12. ELNÖKE

ZACHARY TAYLOR

1849. MÁRCIUS 4.–1850. JÚLIUS 9.

AZ AMERIKAI HÁBORÚS FILMEK KEDVENC HŐSEI AZOK A KATONÁK, AKIK MÉLYEN MEGVETIK A SZABÁLYOKAT, AZ ELŐÍRÁSOS VISELKEDÉST ÉS AZ EGYENRUHÁT, A HARCBAZONBAN LEGYŐZHETLENNEK BIZONYULNAK. ZACHARY TAYLOR TÁBORNOK VOLT AZ EGYIK LEGHÍRESEBB MEGTESTESÍTŐJE ENNEK AZ IDEÁLNAK. KATONÁI CSAK ÖREG SZEDETT-VEDETT (OLD ROUGH AND READY) NÉVEN EMLEGETTÉK, DE TISZELTÉK BÁTORSÁGÁÉRT, A CSATÁKBAN TANÚSÍTOTT NYUGALMÁÉRT, GYORS ÉS OKOS DÖNTÉSEIÉRT.

a biztonságot, amelyet mi magunk élvezünk”.

1849-ben a Kongresszusban olyannyira kiéleződtek a rabszolgatartó és a szabad államok ellentétei, hogy a Képviselőházban dulakodás tört ki, a Szenátusban pedig párbajra hívták egymást a szenátorok. Az északiak azt követelték, hogy a Mexikótól elfoglalt területeken tiltsák be a rabszolgaságot. A déliek vi-

szont azt hangoztatták, hogy az újonnan megszerzett terítoriumok az államok közös tulajdonába kerültek, ezért nem lehet megtiltani, hogy egy állampolgár a tulajdonát képező rabszolgákkal együtt ide költözzön. A Kongresszus kompromisszumos törvényekkel próbálta rendezni a vitás kérdéseket. Bár az elnököt felháborították a kiválsal fenyegető déliek, azt

Oly kevés gondot fordított az öltözködésére, hogy gyakran öreg farmernek nézték. Ritkán viselt egyenruhát, olykor csak szalmakalapot csapott a fejébe, és gyakran úgy ült a lován, hogy mindkét lábát ugyanazon az oldalon lógatta le. Kedvenc beszédtemája a gyapottermesztés volt. Nem ivott és nem dohányzott, csak bagót rágott és remekül köpte célba.

tervezte, hogy elutasítja a törvénycsomagot. Váratlan halála azonban megakadályozta ebben, s megkönnyítette a Henry Clay nevéhez fűződő kompromisszum megkötését.

Egyes történészek úgy vélekednek, hogy ha Taylor életben marad és megvétőzza a kompromisszumos javaslatokat, tizenegy évvel hamarabb tört volna ki Észak és Dél polgárháborúja. Észak ekkor még nem volt olyan erős, mint az 1860-as években, a déli államoknak tehát több esélyük lett volna függetlenségük megvédelmezésére. ♦